

ČITAŠ? ČITAM. ČITAJ.

BY GOSPODICA URA

„TU SI, ODJEKUJE.“

POVIJEST SVJETLOSTI, JAN NĚMEC
(LJEVITZ, ZAGREB, 2017.)

„Je li u mojoj olovci već sad sve ono što ću s njom ikad nacrtati?“

Zapisala sam: ovo je knjiga promišljanja mikrotrenutaka koji čine sada. Mikrotrenutaka koji čine makrotrenutak. Zapisala sam: ovo je knjiga traženja svjetla. (Ponekad više puta zapišem isto svjetlo vjerujući da ono postaje sjajnije i blistavije ako je zapisano više puta (različitim rukopisom na različitim vrstama papira)). Ponekad u svome sada pronađem tri različita zapisa svjetlosti i pitam se tko sam, odakle sam, gdje idem i kojoj točno adresi pripadam. Postavljam vječna pitanja i njima pridružujem ona zapisana na Janovim stranicama: „Kako bi to moglo izgledati kad snijeg pada ondje gdje nema nikoga?“ , „Je li u mojoj olovci već sad sve ono što ću s njom ikad nacrtati?“.

Crtam. Vječna pitanja. Crtam. Prolaznost odgovora. Život i smrt posjeduju dvije iste stvari. Mrak. Svijetlo. Pitanje. Odgovor. Povijest svjetlosti je knjiga u kojoj se autor Jan NĚmec, fotograf František Drtikol, čitatelj, ja i ti učimo tražiti. Pratiti put svjetla da bismo otkrili da i u sjenama stanuju magična bića. Baš onda kad više nismo sigurni prepoznajemo li put kojim idemo i baš onda kada se pitamo je li taj put naš put, tada se događaju neočekivane stvari. Očekivanje ih ne donosi. Donosi ih samo neočekivanje. Pogledaj u svoju olovku ona već zna što treba zapisati, a što nacrtati.

„Oni koji traže, uvijek najviše traže druge koji traže, a istinu tek nakon toga.“

Ponekad mrak i sjene nose više odgovora i istine nego što ćemo ih pročitati u svjetlosti. Zapisala sam: ovo je knjiga putovanja. Životnog puta. Duhovnog puta. Preobrazbe tog fascinantnog fotografa prekrasno su, jasno i tečno ispričane. Nježno. S oprezom da se svjetlost u njim ne okrhne. Njen ambijent je rudarski, pokretački. Neprekidno se kopa prema magičnom svijetu koji se nalazi tamo negdje duboko. Tamo negdje duboko je svjetlo i umjetnost i mir i život. Tamo negdje duboko nalazi se sve ono za što vrijedi kopati. Mi sami. Kopanje je prljav i zamoran posao, ali nužan. Nužan da spoznamo tko smo i gdje idemo. Nužan da se sjetimo tk o smo i gdje idemo kada zaboravimo. Nužan kada skrenemo tamo gdje nema svjetla da bismo se znali vratiti. Nužan da bismo rasli u onome tko zapravo jesmo. Kopanjem svojih mrakova rastemo. I postajemo: Svjetleći. Hrabri. Odvažni. Pisci. Fotografi. Slikari. Stvaratelji. Tražitelji. Putnici. Bića stvorena za radost i svjetlo. Istina. Ljubav. Svoje sve. Nečije sve. Jednorozi i sva ostala magična bića koja nam padnu na pamet. Kopanjem zatvaramo svoj krug. Ovo je kružna knjiga i kružni život. Sav tok i kopanje u njemu idu prema tome da bi on postao

ono što je u svome ranom djetinjstvu prepoznao kao svoje ja. Ovo je knjiga povratka k sebi.

„Nisi tip čovjeka kojemu je u životu potrebno društvo. Sav taj odsjaj i zrcaljenje, tu paučinu ispredenu ljudskim očima koje se uzajamno prate i time održavaju svijet kao cjelinu. Ako si predugo među ljudima, postaneš gladan sam sebe i svojeg vlastitog bića koje nitko ne ometa i ne narušava.“

Trebamo mi i te odsjaje i ta zrcaljenja, ali više od svega trebamo glad za sobom. Biti gladni sebe. Tamo saznajemo možemo li se voljeti. Voljeti sebe. Tamo otkrivamo kako rasti do nepreglednih visina. Tamo jesmo. Volim taj osjećaj. Biti duboko u sebi. Potpuna. Cijela. Bez komunikacije sa svijetom oko sebe. Volim komunikaciju između sebe i sebe, u tom svijetu intenzivnog osjećanja gdje ne postoje niti fizičke niti perceptivne granice. Dom. Mjesto gdje potpuno jasno jesam. Živa. Gdje znam koliko sam velika i prema kojim dubinama moram kopati. Dom. Mjesto koje nosimo unutar sebe. Pročitala sam negdje da je František bio čovjek proturječna, ja bih rekla da je bio čovjek rasta. Mraka. Svjetlosti. Čovjek koji je ozbiljno shvatio riječi „spoznaj samoga sebe“. Onaj koji je sebe osjećao sjedeći na brežuljku iznad rudnika još kao dječak i poslužio se rudarskom lampicom da bi se pronašao koje desetljeće kasnije. Sve između njegov je put prema samome sebi.

„Zamagljena vida pogledaš prema nedalekom obrbu šume, u palisadu crnih borova, a i njihove opterećene grane potvrđuju ti tu neočekivanu prisutnost. Tu si i to si ti, tu si i to si ti, odjekuje to časak u tebi poput udaljene zvonjave u ljetno popodne, ili kao da si ti sam srce zvona, a siva nebesa metalni oklop u koji zvonko udaraš, barem pogledom s istoka na zapad, sa zapada na istok, tu si i to si ti.“

Tu sam. Tu si. Odjekuje. Postanimo: Svjetleći. Hrabri. Odvažni. Pisci. Fotografi. Slikari. Stvaratelji. Tražitelji. Putnici. Bića stvorena za radost i svjetlo. Istina. Ljubav. Svoje sve. Nečije sve. Jednoroz i sva ostala magična bića koja nam padnu na pamet. Tu sam. Tu si. Odjekuje.

P.S. Poznajem djevojčicu koja nosi svjetleće uši. Sve što čuje pretvara u ljubav. Sjaji.
P.S.S. Čitaj i ne boj se zaprljati ruke.

S ljubavlju, ustrajna u življenju antuntunizma,

GOSPODICA URA

GOSPODICA URA dolazi sa asteroida B-612. Ispod stola drži jesensko lišće da može šuštati nogama dok doručkuje. Savršeno je sretna što postoji glazba, a njeno srce iz ptičje perspektive podsjeća na mehanizam sata. Ono govori o njenoj ljubavi ljutnji prema toku vremena i njegovoj žurbi dok se njoj šeta. Ona se igra raspoređivanja slova po papiru i obožava knjige i sav život, svijet i svemir koji u sebi nose.

Želi potaknuti na čitanje, razmišljanje i stvaranje svoga stava. Zagolicati maštu da se upusti u igru. Istinski vjeruje da si ono što čitaš i da su knjige tu da bi mijenjale svijet. Piše o mislima, osjećajima i snovima koje knjige proizvedu. Želi promicati kulturu čitanja. Disanja pročitanog. Kulturu mašte.

